

REDACTIA
Arad, Deák Ferenc utca nr. 20.

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
 pe an 20 cor.
 pe 1/2 an 10 .
 pe 1/4 an 5 .
 pe o lună 2 .
 Nr-ri de Dumineca pe an
 4 coroane.

Pentru România și străinătate pe an 40 franci.

Manscripte nu se inapoiază.

TRIBUNA POPORULUI

Iulia-Natalia-Draga.

Să stîns dinastia Obrenovici! Cea din urmă odraslă legitimă a țărănișului Miloș, întemeiatorul dinastiei, a murit moarte tragică. După 87 de ani de rol istoric s'a stîns...

Istoria întreagă a Obrenovicilor nu e decât istoria luptelor cu vechii lor dușmani — familia Karageorgevici, e istoria necazurilor în care a ajuns țara în urma nefericitelor căsătorii de dragoste ale domnitorilor. Nici într-o țară n'au jucat femeile aşa rol mare ca în Sérbiă. Iulia, — Natalia, — Draga: iată numele femeilor care au fost fatalitatea Sérbiei.

Contesa Iulia Hunyadi, nevasta principelui Mihail Obrenovici, a fost cea dintâie care a cauzat poporului sărb desamăgire dureroase: n'a dat ţările și moștenitorului sărb moștenitor atât de mult așteptat, și Mihail și-a căutat distractiune în altă parte. La 10 Iunie 1869 a căzut apoi omorit de gloanțele conspiratorilor. Eșise cu soră sa și o femeie de o frumuseță răpitoare în parc din Topcider, când dintr-un tușis au năvălit asupra lui 3 conurați. Rănit de 16 gloanțe, căzu mort la pămînt.

Si ajunse pe tronul Sérbiei Milan, nepotul său. Si earăși scoase în fața nouului principe fatalitatea poporului sărbesc o femeie frumoasă: Natalia Kotsko, față unul colonel rus. Si poporul sărbesc iubila și inota în valuri de fericire entuziasmat, tot cum iubilează astăzi în jurul cadavrului înghețat al nefericitului ei fiu.

Dar fericirea a fost scurtă. Poporul sărbesc intr-o zi s'a trezit că nu mai are regină, micuțul moștenitor de tron, că nu are mamă...

Nădejdea ţării era micul orfan. Dela el aștepta țara inaugurarea unei eri noi, de aceea a suferit cu atâta răbdare greutățile destrăbălatului rege Milan. Dar Alexandru a crescut în

scoală rea; exemplele ce le-a avut înaintea ochilor au fost numai exemple de imoralitate și corupție.

Si a ajuns pe tron cea mai nefericită odraslă a nefericitei dinastii: Alexandru, fiul lui Milan. Tânăr și frumos, dar fără caracter și corupt.

Si iarăși s'a ivit fatalitatea poporului sărbesc și tot în chip de femeie: Draga Mașina. Si pusu-s'au în gheanu nunchiu miniștri, prietenii, poporul întreg ca să-l rețină dela pasul fatal; înzădar. Soarta își cere jertfa. Văduva inginerului, nevasta cu trecutul patat, devine regina Sérbiei.

Dar poporul sărbesc s'ar fi împăcat și cu regina asta, dacă ar fi dat ţării un moștenitor: în loc de moștenitor i-a dat însă scandal, intrigă, comploturi și lovitură de stat...

Si soarta s'a înălțat: Iulia și-a pierdut tronul, Natalia și-a pierdut și tronul și fiul, Draga și-a pierdut toate: și tron și viață.

Dies irae!

Obstrucția — continuă. În urma evenimentelor din Serbia partidul independentist a hotărît ca în ședința de azi să prezinte dietei prin Kossuth următoarea hotărîre:

1. Partidul tine de imoral să poată ajunge cineva pe tron în regicid.
2. Cere politică de neutralitate.
3. Cere ca guvernul să se îngrijască de apărarea intereselor supușilor ungari din Serbia.

De încetarea obstrucției prin urmare nu poate fi vorba. Obstrucția va continua.

Si partidul liberal a ținut conferință, la care au luat parte aproape toți membrii partidului și ministrul Fejérvary. S'a discutat mai ales despre chipul cum să se interpeleză guvernul în chestia evenimentelor din Serbia.

Acela a fost omor, acesta-i asasinat! A pune astfel „mersul lumii“ la cale... ce înimă de om în fire nu se îngrozește?

Nu mai suntem la 1700...

Terorismul „Muntelui“ (1792), care din Paris săcuse un abator de oameni, în care scârțătul ghilotinel, în urechile plebei, însemna „libertate, egalitate și frăție“, căte jertfe nevinovate n'a adus Moloșului: fanatism! Ne îngrozim și azi.

Dar oare carnagiul dela Belgrad?

O, popor vestit în cântec și cu trecut glorioz, ce te-a prefațat în bandă de asasini?

Nu este „răsbunarea săngelui“, — ci e lovitura pumnalului desperărel, care isbeză în sugrumător!

Si cine a fost acel sugrumător? Regele Alexandru?

Istoria ne spune, că Ludovic XVI al Franței a plătit cu capul său și al reginei, pe cecatele părintelui său.

Regele Alexandru e fiul unuia regesciv, care moștenire i-a lăsat Slivenia; și pe umerii-1 de copil pus-a grija unei ţări, în care răsmîrîță în toate sufletele se pornise; lipsit de sprîjin, de prietenii, de mama, de oameni sinceri și devotați, în mijlocul furtunii, ce rîndul i-a venit să

secere după vîntul ce Milan semănase, se aruncă în brațele unei femei, pe care o

Revolutia în Serbia.

— Rapoartele telegrafice ale trimisului nostru special. —

In numerul nostru de eri am dat despre sensațiunile din Serbia știri tot atât de detaliate și grabnice ca și foile din Pesta. Completăm acum aceste știri cu amănuntele sosite în decursul zilei.

Un bărbat politic al Serbiei ce petrece de prezinte în Budapesta a făcut intereseante destăinută.

• Revoluția nu s'a pus la cale în interesul principelui Carageorgevici. Se poate că acum numele lui se pomenește în fața poporului, dar se face ca să aibă pe cineva în numele cui să vorbască, căci în Serbia azi nimănui are vază. Imprejurarea că în fruntea nouului guvern a ajuns Avakumovics, unul dintre cei mai erudiți și bogăți bărbați ai Serbiei, e dovedă, că **nu auventurieri au ajuns în fruntea ţării**. Avakumovici nici odată nu va da mâna de ajutor ca Petru Carageorgevici să ajungă rege. Serbia nu mai poate avea rege național. Nici casa principelui din Muntenegru nu are sanze. E teamă mare, că în Serbia va erumpe răsboiul civil, căci sunt trei partide dintre care una (radicalii) vor **republică**, alta (miliția) regat sub Karageorgevici și a treia regat sub un rege din **casa străină**.

Belgrad, 11 Iunie.

Complotul urât în contra familiei regale și opera miliției și de dat mai vechi. Ziua de eri a fost aleasă să fiind că în aceeași zi cu 34 ani mai înainte, a fost omorit Mihail Obrenovici. Se vorbește că eri un soldat ar fi des operit în strul president complotul. Înainte de a putea merge însă în palat a fost împușcat de către un soldat.

Panciova, 12 Iunie, 7 ore dim.

— Dela trimisul nostru. —

Fotograful de curte din Belgrad îmi

povesteste următoarele: Asasinarile le-a comis regimentul 6 sub conducerea maiorului Masin.

Soldații au incunjurat conacul și au provocat garda să se predeie. S'a închis o luptă cumplită. Garda a căzut până la cel din urmă soldat.

Familia regală și ministrii au fugit în conacul vechi, dar au fost ajunși și impușcați.

33 cadavre au fost aruncate pe fereastră. Numai cadavrul regelui a fost crufat. Regina a primit 6 gloanțe. Se vorbește că Belgradul ar fi aprins.

Panciova, 8 oare 3 m. dim.

Porțile conacului regesc au fost sparte cu dinamită. Știrile despre arderea capitalei se mențin. Proclamarea de rege a principelui Karageorgevici până acum nu s'a întâmplat. Sculpina convocată pe 15 Iunie va avea să hotărască în cheia alegerii de rege.

Semlin, 12 Iunie.

Amănuntele noptii îngrozitoare dintr-10-11 sunt următoarele:

Ieri noaptea între orele 1-2 o ceată de ofițeri cam 40 la număr înarmați cu revolvere înaintau spre palatul regal. Ceata decisă la toate era condusă de colonelul Alexandru Masin și subcolonelul Petru Missics. Fără nici un sgomot, în urma lor veneau companiile regimentelor 6 și 7.

Când au ajuns la Conac, miliția a împresurat îndată palatul și a început a forța poarta mare. Aceasta însă n'a mers aşa ușor, pentru că ușile erau încuiate și înălăuntru păzia gardă. A trebuit să recurgă la forță.

Vre-o căteva ușă le-au sfârmat cu dinamită. Așa au făcut și cu ușa principală care conducea nemijlocit în apartamentele Regelui.

Nenorocit popor sărb, unde vei găsi busola vieții tale?

Te-a sălbătăcit sclavia îndelungată, de nu mai puță să-ți revîl în firea dulce ca și căntu-ță din bîtrâni. Cântărețul dușos a devenit bestie omenească; libertatea te-a făcut rebel.

Plâng pe Regele, căruia îl jurase credință...

Dar...

Il plâng o mamă dușoasă, o mamă norocită, care pe căt a fost împodobită cu frumuseță de Dumnezeu, însuțit mai mult a fost lipsită de noroc.

Departă de locul ororii, cum nu i-se va rupe inima de sfârșitul norocitului său fiu, regele Alexandru!

Impărăteasa Eugenia a perdit tron, bărbat și fiu. Dar fiul său a murit luptând pentru gloria Franței...

Regina Natalia a perdit tron, bărbat, fiu rege. Fi rege, — asasinat!

Care e mai norocită?

E groaznic!

Regele Alexandru și regina Draga, cu întreagă familia regală, zac omorîti în Conac din Belgrad. — Ear poporul jubilează!

Oraore!

O

Dinamitul a avut efect, ușile s-au deschis înaintea oficerilor, dar aci puteau să înainteze numai peste cadavre. Cel dintâi cadavru a fost al unuia colonel adjutant al Regelui Alexandru, pe care dinamitul l-a distrus în bucăți.

Oficerii au intrat prin ușa liberată în prima sală, unde paza o ținea căpitanul Iovan Milkovici. Căpitanul la auzul detunării infernale a grăbit din sală, la eșire s'a aflat însă în față cu conspiratorii. A înțeles îndată că e la mijloc o conpirație în contra viitorului Regelui și că întreaga familie regală este amenințată de pericol. Reculegându-și toate puterile s'a pus în fața oficerilor și a încercat să-i opreasca.

— In lătuiri, căci împușc! — strigă unul către dinsul.

Milkovici a stat nemîșcat. Deodată se descărcără apoi mai multe puști și căpitanul căzu mort.

Așa a pășit-o în a doua sală colonelul Lazar Petrovici prim-adjuant, care a împușcat asupra oficerilor, dar n'a nimerit pe nimeni. În momentul următor fu ucis.

Acum calea era deschisă înaintea conspiratorilor până la dormitoarele părechii regale.

La actele acestea săngeroase au asistat căpitanii Gofon Jokoics și Ghisici.

Impușcarea Regelui.

Pe când se întâmplau lucrurile acestea, părechea regală care se retrăsesese de cu vreme, durmea în liniște. Detunăurile, sgomotul mare, strigătele după ajutor și larma din ce în ce mai intensivă însă a trezit dintr'odată din somn pe Rege și pe Regina Draga.

Regele Alexandru a sărit din pat și iritat peste măsură asculta sgomotul din afară. În primele momente n'a știut nimic ce poate să însemne acestea. Detunăurile repetite de arme însă îl explicau totul. Simția că este perdat, că se atentează la viața lui, și că a bătut ceasul din urmă...

Regina exasperată s'a aruncat din pat și a căutat refugiu la bărbatul ei, care însă era tot așa de neajutat în față pericolului ce s'apropia. Câteva minute s'a imbrățișat și cu resuflarea reținută erau atenți la sgomotul surd de afară, care era tot mai mare, încât să puteau încă coela distinge unele cuvinte.

Regele a sărit iute la o fereastră pe care a deschis-o și din toate puterile a strigat în întunericul noptei:

— Ajutor!... Ajutor!... Veniți oameni!...

Au urmat grozave clipe. Nimeni însă n'a venit în ajutorul părechii dominoare. Nici un susținător...

Regele a încercat să aducă alarmă seninalele, servitorimea, dar totul a fost înzădar. A strigat din nou după ajutor și voia să fugă afară dar l-a oprit Regina. Tipând și frângându-și mâinile s'a rugat de Rege să n'o părăsească în acest greu ceas. Regele Alexandru și-a imbrățișat nevasta și s'a silit să măngâie și în starea aceasta așteptau evenimentele groaznice ale momentelor următoare.

N'au trebuit mult să aștepte. Avangarda oficerilor a ajuns până la ușa dormitorului. În momentul următor a spart ușa și părechea regală era în fața conspiratorilor.

Oficerii au intrat în dormitor și și-au descărcat armele asupra Regelui Alexandru și Reginei Draga.

Îmbrățișați la olaltă, ciuruiți de gloanțe și săngerând din nenumerate rane stătea părechea regală la picioarele oficerilor setoși de răsunare.

Încă un glonț și tinerul Rege al Serbiei așpiră.

Regina Draga puțin în urmă și dase și ea ultima suflare.
Oficerii asasini mulțumiți de fapta lor s'a retras de pe teritorul înfricoșătelor scene.

Asasinarea ministrilor.

De soarta nefericită a familiei regale sârbe, a avut parte și guvernul sârb. Miliția a obsediat în întunericul noptei locuințele prim-ministrului Tîntar Marcovici și a generalilor Vellimir Teodorović și Milovan Pavlović ministri. Miliția a pătruns în locuințele lor și i-au ucis.

După aceasta băe de sânge oficerii au grăbit în garnisoane și au avisat pe soldați despre cele întemplate.

* * *

Dela trimisul nostru special:
Victimele masacrului de eri noapte sunt următoarele:

Regele Alexandru,

Regina Draga,

Tîntar Marcovici, ministru președinte.

Vellimir Teodorović, general.

Ioan Petrovici, general.

Milovan Pavlović, general.

Cetățenii frați Lunyević, cari au fost răniți în bucăți.

Trei surori ale Reginei.

Nicolaevici, mareșal de curte.

A căzut apoi garda aproape într-oare.

Noaptea la doauă oare regimentul de infanterie 6 au împresurat conacul. Oficerii regimentului au început să căuta pe Regele, ceea-ce a atrăs atenția gardei. Un singur moment și garda a prins armele ca să împiedice intrarea oficerilor în apartamentele Regelui. În luptă pentru mantuirea vieții Regelui mai mult de o sută gardiști au căzut morți și răniți.

După măcelărire garda li-a stat deschisă calea spre apartamentele Regelui. Ușile au fost sfârmate cu dinamită și colonelul Naumovici a intrat la Rege și i-a intins o hârtie de abdicare provocându-l să o îscălească. Regele Alexandru indignat din cale afară, a luat un revolver și drept respuns, l-a împușcat pe colonel.

În momentul următor s'a întâmplat că oficerii în frunte cu căpitanul de artilerie Popovici au împușcat părechea regală. Pe Rege l-a împușcat colonelul Misici.

Cadavrele Regelui și Reginei au fost aruncate pe fereastră în parcul Conacului. În urmă o descărcătură de tun vestea că actele s'a sevără.

Belgradul în haină de sărbătoare.

Orașul întreg e împodobit cu stindarde. Miliția e postată în fața conacului. Bușii de bere și de vin sunt aşezate pe străde. În fața conacului sunt puse tunuri. Poporul privește uimit spre Conac. În partea dinspre balcon a trebuit să întimpine conspiratorii mare rezistență: Perdelele sunt aci rupte, ferestrele și geamurile sparte. Probabil pe aci voiau să scape urmăriții. În grădină sub ferestre sunt aruncate vestimente, mănuși, chipiuri și altele.

Nici urmă de regret nu se vede nicăieri. Îndeosebi armata e veselă.

Conacul.

Palatul regal eri a fost spălat de sânge încheiat, martore a crimelor de peste noapte Mitropolitul și episcopii au sfîrșit apoi conacul. După amează cadavrele au fost înveluite în giulguiri albe. Seara la 6 ceasuri 8 scriuri au fost duse la palat.

Atitudinea monarhiei față de evenimentele din Belgrad.

„M. T. I.“ are următoarea informație afirmativ din cercuri hotărîtoare: „Monarchia austro-ungară face

de evenimentele din Belgrad va observa atitudine absolut neutrală, dela care numai atunci se va abate dacă interesele ei ar fi periclitate».

DIN ROMÂNIA.

Moartea d-lui G. D. Pallade. La Bărad, la 10 iunie n. c. ceremonia religioasă s'a oficiat la orele 12 din zi. Au asistat autoritățile civile și militare, precum și școalele publice.

După terminarea oficiului divin, rămasările pămîntești au fost transportate la gară și seara au fost pornite cu trenul accelerat la București, unde au sosit Mercuri la orele 8 dimineață.

De la gară, coșciugul a fost dus și asezat pe catafalc în biserică Sf. Gheorghe nou.

Înmormântarea a avut loc Joi, după amiază; la orele 3 s'a oficiat ceremonia religioasă, după care apoi cortegiul funebru s'a îndreptat spre cimitirul Serban-Vodă.

După dorința familiei nu s'a depus coroane și flori, decât puține.

Conform decisivului Consiliului de ministri lui G. D. Pallade s'a facut funeralii naționale.

Bulgaria și mișcarea revoluționară din Macedonia.

Atentatele cu dinamită din Salonic au în momentul de față consecințe de mare preț pentru cel cără vor să cunoască în mod exact starea de lucru din Peninsula balcanică. Mai cu seamă însă vor fi satisfăcuti de ele, aceiai cari dela începutul mișcării revoluționare în Macedonia n'au esitat să afirme că adevăratii autori morali ai mișcării se găsesc în Bulgaria.

In momentul de față se judecă la Salonic procesul bulgarilor Petru Bogdanoff și Marcu Stoianoff, autori principali ai atentatelor cu dinamită.

Sunt pline de interes destăinuirile facute de acții de oare cără indivizi, precum și de un tiner membru al comitetului revoluționar, Arsen Lazoff. Din spusele lor s'a aflat multe lucruri despre relațiunile acestora cu cercurile oficiale din Sofia. Arsen Lazoff a mai dat și numele tuturor bulgarilor fruntași din Salonic cari au fost membri ai comitetelor; printre aceștia e și un bancher, care are agenții în întreaga Macedonia. El primea, după cum afirmă Lazoff, banii dela Banca Națională bulgară, pe care îl transmitea apoi comitetelor din interiorul țării. Multumită destăinuirilor lui Lazoff, s'a găsit căteva scriitori cari dovedesc amestecul neîngrijorat al mai multor personajii sus puse în Bulgaria. Tot din spusele lui Lazoff reiese că vatra mișcării revoluționare este la Valles, de unde aproape tot tineretul bulgar s'a înrolat în bande revoluționare.

Nu mai puțin interesantă înă este polemica ziațelor bulgărești, oficioase și de opoziție, care de asemenei a descoperit unele fapte de mare importanță pentru a putea aprecia raporturile dintre Bulgaria oficială și mișcarea revoluționară din Macedonia.

Astfel ziarul Nov. Vec (veacul nou) organul de frunte al partidului Stambolovist, vorbind în ultimul său număr despre cestiușa Macedoniș, invinuiește pe toate partidele fără deosebire, de a fi lăsat să se înrădăcineze în public ideea, că soarta bulgarilor se poate îmbunătăti numai prin o vrăjă-mășcasă purtare față de turci și că Bulgaria e dateare să ajute și să patroneze mișcarea revoluționară prin orice mijloace, chiar și de acelea cari se lovesc de obligațiunile internaționale ale principatului bulgar. Mergând mai departe, ziarul actualului guvern, invinuiește pe toate guvernele, dela 1894 încoace, de a fi ajutat pe față mișcările revoluționare, arătându-se astfel că complice cu anarhiștii macedoneni.

Cum vedem dar atât din desbaterile procesului din Salonic, cât și din afirmațiile ziarului oficios Nov Vec, reiese că au avut dreptate aceiai cari susțineau că Bulgaria, vasala Turciei, trebuie făcută responsabilă de cele ce se petrece în Macedonia.

Mănăstirea Sinaia.

Zidirea mănăstirii. — Inscriptiune. — Avere mănăstirii. — O legendă. — Restaurarea bisericii. — Darurile Suveranilor. — Felurite podoabe.

Mănăstirea Sinaia este zidită la 1695 de marele Spătar Mihai Cantacuzino, fiul postelnicului Constantin, și numită de Dositel, Patriarchul Erculimului și mănăstirea Buceagul. Numirea de Sinaia a dat-o mănăstirei, spătarul Cantacuzino, după cum se vede din actul de fondare:

„Am zidit din temelie și am înălțat un schițor, numindu-se Sinaia, după asemănarea Sinaiei cel mare și după cum arată și Patriarchul Tarigradului Gavril (1702), „pe care Sinaia au numit-o bine făcând, în demnătirea de multă dragoste și cucerenie ce avea către sfântul și de Dumnezeu umblatul muntele Sinaiei“.

Sub numirea de mănăstirea Sinaia înțelegem cetatea cu biserică și chilile vechi.

Iată inscripția ce se găsește săpată în piatră, d'asupra arcadelor din naosul:

„Zugrăvitu-să a această sfântă biserică, în zilele domnului Ioan Alex. Constantin Moroz Voevod, fiind Mitropolit Dositel, și s'a săvîrșit prin toată osteneala și cheltueala părintelui egumenului Damaschin, 1795“.

Nu este referitoare la zidirea mănăstirei, ci numai la unele reparații făcute de Egumenul Damaschin, căci inscripția săpată în piatră și pusă la frontispiciul bisericii mari e următoarea:

„La cursul anilor dela măntuitorul nostru Christos, 1695, s'a zidit sfânta mănăstire Sinaia, de fericitul întru pomenire ceteitorul Mihail Cantacuzino, marele Spătar, întru cinstea Adormirei Prea Sfintei de Dumnezeu Născătoare; iar la leul 1848 s'a mai adăogat la această sfântă biserică, în zilele Prea Luminatului nostru domn Grigore Dimitrie Bibescu Voevod, cu blagoslovenia casei și din aflosorile fericitilor ctitori, în numele Prea Sfintei Treimi și în cinstea Adormirei Prea Sf. Născătoare de Dumnezeu, s'a început zidirea acestor biserici de roșu în stărija prea cuviosului Iosif Archimandrit, întru care susnumitul au și răposat în domnul și s'a desăvîrșit prin stăruință, osârdia și osteneala Prea Cuviosiei sale Părintelui Paisie Archimandritul acestui sfânt locaș... 1846“.

Biserica cea nouă s'a început la 1843 de stăriul Iosaf, și s'a terminat în 1846, de stăriul Paisie. Acum de curând s'a restaurat. Cu privire la fondarea mănăstirei Sinaia, călugării dela mănăstire povestesc următoarele:

Ingrijitorul bisericii sf. Nicolae, după Malomăț, avea obiceiul în privigherile sale de miezul noptei, d'ă egi pe culmea dealului, unde se așă astăzi mănăstirea Sinaia, în noaptea de Sf. Maria Mare, acest călugăr, după săvîrșirea rugăciunilor, fiind obosit, a adormit. Deșteptându-se la anul unor cântări armonioase, vede în josul dealului pe o poenită, lumină mai ca ziua, și două cete de tineri imbrăcați în alb, cu luminări aprinse, ce străluceau ca razele soarelui, și-i audă cântând troparul Adormirei, iar după terminarea cântărilor s'a pus iarăși în tunericul nopti. Despre cele văzute, ingrijitorul bisericii Malomățului dădu stire la Mitropolie. Spătarul Mihai Cantacuzino, auzind și el de această vedere, și dorind a-și împlini săgăduiala dată, pe când persecutat de Turci, se afa în muntele Sinaiei celei mari, a început clădirea mănăstirei, înzestrând-o cu multe moșii și bunuri.

Eforia spitalelor civile a însărcinat acum cătăva timp pe dl architect G. Mandrea să că restaureze monastirea Sinaia. Se cerea, ca această biserică să fie reconstruită în stilul bisericiilor clădite sub domnia lui Stefan cel Mare. În acest scop, dl Mandrea s'a dus prin Bucovina și Moldova, unde a găsit adevărate comoruri de Artă Națională. Mareea biserică este provăzută cu calorifer, ventilație, și în parte cu lumină electrică. Toate decorațiunile istorice ca uși, strane tronurile regale, tronul mitropolitului în Altar, sunt de marmură roșie, pictura în-